

fojankje. Svojo nalogo so izvršili natanko in temeljito. Za fronto se vršijo na ruski strani neprestano obsežna premikanja čet. Težke topove spravljajo na fronto. Vse to kaže, da se bo vnel prav kmalu hud boj.

Kako dolgo še bo vojska.

Kako dolgo še bo trajala vojska, o tem se je ruski zunanji minister Sasonov izrazil: „Menim, da vojska ne bo več trajala dolgo, kajti Nemčija je prva izmed državami, ki iz denarnih razlogov ne more nadaljevati vojske.“ A minister je pristavil, da je kljub temu potrebno, da se pripravimo tudi se za poletje. — Potemtakem bi se imeli po leti vojsko. Toda hvala Bogu, da ministri niso vsevedni in da se velikokrat motijo.

Ruski car se dela korajžnega.

Dasiravno so Rusi v času od 23. decembra 1915 do 25. januarja 1916 izgubili nič manj nego 100.000 vojakov, vendar se baje ruski car in njegovi poveljniki še niso streznili in upajo, da bodo našo bojno črto v Bukovini in Galiciji predrli. Listi namreč poročajo, da je car Nikolaj izjavil napram nekemu časnikarju: „Bolj kakor poprej kedaj, sem sedaj odločen. Če me bodo okolnosti prisilile, da se bom s svojo armado moral umakniti, se bom umaknil, če treba tudi dalje nazaj za reko Volgo, a kljub temu sem se odločil, da vstrajam in zopet vstrajam. Prisel bo zopet čas, ko bo rusko orožje zmagovalo.“ Tako se tolaži car v trenutku, ko je bila enomesečna silna ofenziva njegovih čet popolnoma zaman in je okrog 100.000 Rusov obležalo pred našimi postojankami kot žrtev ruske trmoglavosti.

Slovenski pionir ob Dnjestrju.

Pionir Ivan Dolinšek iz Savinjske doline piše svojim domačim: V zadnjih bojih ob bukovinoruskim meji so naši odbili vse sovražne napade. Bojna črta se je oddaljila od nas toliko, da nam sovražnik ne more več škodovati. Enkrat nam je sestrelil most; dvakrat ga je odnesel Dnjestr. Sam Bog zna, koliko materijala je že voda odnesla. Dnjestr je čudovita reka. V eni uri naraste za 1 meter. Dne 29. decembra 1915 je tako narasla, da smo morali most podreti, ker bi ga sicer odnesla voda. Sedaj delamo spet drugi orjaški most. Po pokanju topov soditi se vršijo na rumunskorusko-avstrijski meji živahni boji. Tudi na tukajšnji fronti napadajo, a ne tako silno. Gotovo bomo, kakor hitro se začne silovita ruska ofenziva, ki je naznanjena na prihodnje mesce, odšli spet na bojno črto. Od zadnjih bojev, ki so se vršili o Božiču, še sedaj ležijo kozaki pred našo fronto, namreč pred žičnatimi ovirami. Nikogar ni, ki bi jih pokopal. Pristrčne pozdrave!

Francosko bojišče.

Kakor mi ob soški fronti Italijane, tako živahno so začeli Nemci vznemirjati na svoji zahodni fronti Francoze. Dosegli so več krajevnih uspehov. Ugiha se seveda, zakaj naenkrat tako živahno gibanje. Nekateri so mnenja, da se mi in Nemci pripravljamo na ofenzivo. Drugi pravijo, da hočemo zaposliti Italijane in Francoze zaradi naših skupnih podvzetij pri Solunu in Valoni. Čim več damo Italijanom in Francozom dela doma, tem manj čet lahko pošljejo pred Valono in Solun.

Napad z bombami na Pariz

Dne 29. jan., proti 11. uri po noči, je priplul nemški zrakoplov nad mesto Pariz in je vrigel — 13 bomb na mesto. Bombe so usmrtille 24 oseb, 28 oseb pa ranile. Tudi škoda, katero so povzročile bombe na poslopih, je zelo velika. Več oseb je bilo tako razmesuranih, da jih ni bilo mogoče spoznati. Ena bomba je predrla trinadstropno hišo, neka druga je porušila trinadstropno hišo, zopet neka druga štirinadstropno hišo, četrta bomba je napol razdejala petnadstropno hišo, peta bomba je padla na ulico, kjer je razbila vrata in okna več bližnjih hiš ter napravila v zemljo luknjo, globoko eden meter, široko pa šest metrov. Bombe so napravile v Parizu med prebivalstvom veliko strahu in razburjenja.

Turška bojišča.

Na Kavkazu so dobili Rusi prejšnji teden velika ojačenja. Z vso silo so se ruske čete dne 26.

jan. naval le na fronto pri mestu Erzerum (glavno in utrjeno mesto turške Armenije). Turki so se morali pred rusko premočjo umakniti in stojijo sedaj kakih 15 km izhodno od Erzeruma. Iz novejših poročil je posneti, da Rusi svoje napade na del te fronte vstrajno nadaljujejo. Ruski načrt je gotovo, zasesti mesto Erzerum. Če pade Erzerum, bi se morala tudi ostala turška fronta pomakniti nazaj.

V Perziji se je zadnji čas položaj za Ruse neugodno razvil. Glavni upravitelj pokrajine Luristan, Nazim-el-Sultaneh, se je javno proglašil za sovražnika Rusije. Rod Luri je poslal Turkom že več tisoč vojakov na pomoč.

V Mezopotamiji so se dne 21. jan. in naslednje dni vršili ob reki Tigris v bližini mesteca Kut-el-Amara hudi boji med Turki in Angleži. Angleška armada se je morala umakniti, več kilometrov proti izhodu. Turki pravijo, da je v tej bitki obležalo 3000 Angležev mrtvih na bojišču. V bitki pri Sajih-Saidu dne 23. jan. je baje padlo tudi 3000 Angležev. Pri Kornu pa 1900. Angleška poročila pa pravijo, da Turki v svojih poročilih pretiravajo.

Ob Sueškem prekopu se Angleži močno pripravljajo na morebitne napade turških in naših čet. Utrdbe se delajo noč in dan.

Slovenske žrtve za domovino.

— Anton Breg, Jernej Kumrič, Jožef Pesek, Franc in Miha Radolič in Franc Ules. Od Sv. Marjete na Dravskem polju se nam poroča: Sedanja kruta vojska je zahtevala iz naše okolice že izredno veliko število žrtev. Za domovino so prelili svojo kri, kolikor nam je znano, dosedaj sledeči može in fantje: Anton Breg, Jernej Kumrič, Jožef Pesek, Franc in Miha Radolič ter Franc Ules. — O J. Pesku iz Prepolj se poroča, da je padel že dne 24. avg. na italijanskem bojišču. Padli so je že poprej bojeval na ruskem bojišču, odkoder je prišel bolan v bolnišnico. Ko se je ozdravil, je šel na Italijane. Rajni se je pri odhodu zelo težko poslovil do svojega doma, kot bi že naprej znal, da ne bo nikdar več videl svoje drage domače hiše. Vsem padlim junakom: Slava!

— Jožef Dvoršak. Desetnik Lenart Mesarič nam piše dne 18. januarja z italijanske fronte: Umril je za domovino dne 22. okt. 1915, poddesetnik Jožef Dvoršak, doma od Sv. Jurija v Slovenskih goricah. Starši so izgubili edinega sina, ki je žrtvoval življenje za cesarja in domovino. Zapustil je 80letnega očeta in 71letno mater, katerima je bil edina opora. Za svojo hrabrost je bil odlikovan z bronasto kolajno. Vsi smo ga spoštovali, ker je bil vrl mladenič. Nahajal se je že od začetka vojske na italijanskem bojišču. Naj mu bo slovenska zemlja lahka!

— Leopold Klemenčič. Iz Soštanja se nam piše: Sredi novembra 1915 je došla starišem tužna vest o smrti edinega sina, padlega na južno-zahodnem bojišču. Stotnik pl. Helly in nadporočnik Zenko, oba F. K. R. štev. pišeta ganljivo o padlem korporalu: „Žalostno vest vam moramo poročati. Vaš sin Leopold, ki je služil pri naši bateriji, je umrl v sled rane, katero je dobil po eksploziji sovražne granate. Težki boji zadnjih dni so zahtevali tudi na naši strani marsikatero žrtev. Ne obupajte, da je med temi vrliimi moral pasti tudi Vaš sinko v zvestem izvrševanju dolžnosti za ljubljeno domovino. Padli, kmalu rešen trpljenja, počiva, tovarišem v trajnem spominu, v Kostanjevici. Cela baterija žaluje ob njegovi smrti. Bil je jako priljubljen, tako pri častnikih, kakor pri moštvu; zelo marljiv in v vsaki stroki popolnoma uporaben, tako da ne izgubimo v njem le dobrega tovariša, temveč tudi izvrstnega vojaka. A tolažite se s tem, da je umrl kot junak na polju časti in da je ni rodbine v teh resnih časih, kateri bi nesreča prizanesla. Najskrenejše sožalje cele baterije, bodite ponosni na pridnega, vrllega fanta, ki je delal vso čast svojemu imenu.“ Po smrti je bil odlikovan s srebrno hrabrostno svetinjo. Nepozabni Polde! Zapikali so za Teboj stariši in sestrica, Tvoji prijatelji, domovina: Daljna zemlja krije cvetje, katero je ona zasadila... Vršil si vselej in vestno svojo narodno dolžnost, bil prežet tihoga ognja za vse, kar je lepega, našega. Tvoj zadnji pozdrav je veljal domovini, majki: „Umiram za-te, domovina sladka moja!“ Tebi, dragi, nevenljiv spomin naših sre. To naj bo v tolažbo tudi težko prizadeti rodbini. Nežna pesem zveni Tebi v poslednji pozdrav v srebrno noč, kliče po zari: „Brače draga i jedina, dom je tuge pun, a slovenska domovina piše svoj račun. Nosi ga pred Višnjeg Boga, da za krvcu svu dobi jamstvo prava svoga, zletnu slobodu.“

— Avgust Kokol. Piše se nam: Došla je žalostna novica, da je padel na italijanskem bojišču občepriljubljeni Gustav Kokol zadet od sovražne krogle. Bil je vpoklican dne 21. junija 1915 leta in sicer kot črnovojnik. Srčno si je še želel videti

svoj dom. In res se mu je posrečilo, da ga je videl v madnjem trenutku, predno je odšel na bojišče. Udan je bil v voljo Najvišjega. Prestal je hude boje. Vojskoval se je junaško. Vzlet je bil iz bojne vrste in presajen v drugo nebeško domovino, kjer ne pokajo puške in ne grmijo topovi. Bil je edini sin in vrl mladenič vreden spoštovanja dobre in poštene matere, ki ga je že v nežni mladosti navajala krščanstemu življenju. Blagi pokojnik je bil tudi naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Ko je vzel od doma slovo, si je še želel rožnivenec in svetinjo Matere Milosti s seboj vzeti, da ga bosta spremljala v dolgo večnost. Sladko spavaj, dragi prijatelj! Padli je bil doma iz Dobrovc pri Mariboru.

— Pavle Kožuh. Iz Zabukovja nam piše prijatelj lista: Na severnem bojišču je blizu Kolo-meje mesca junija 1915 padel Pavle Kožuh. Pred kratkim je prišlo uradno poročilo, da Pavleta ne bo več živega nazaj. Naj mu bo gališka zemlja lahka!

— Jurij Macun. Iz Spuhlje pri Ptujju se nam poroča: Svetovna vojska zahteva tudi v naši vasi svoje žrtve. Mesca oktobra je padel na južnem bojišču častne smrti za domovno blag mladenič Jurij Macun. Služil je pri domačem pešpolku, bil v bojih v Galiciji ob Dnjestrju ter došel po laški vojni napovedi na južno bojišče. Zadnja poročila je dobila rodbina dne 12. oktobra. Dne 21. januarja pa je bila globoko prizadeta obitelj Macunova, obveščena, da je padel njih sin, oziroma brat, junaške smrti. Pokojnik je bil izurjen, večak v tatarski, mizarski, zidarski obrti, največja podpora žepiletnim starišem in sestri na obširnem gospodarstvu, zastopnik tvrdke mlatinskih strojev, trzoparilnikov »Alfa«, ter mnogoleten naročnik »Slov. Gospodarja«. Naj mu bo lahka zemlja solnčne Goriske!

— Ivan Majcenič. Od Marije Snežne se nam piše: Neusmiljena smrt je na bojnem polju pokosila posestnika in moža Ivana Majceniča. Bil je priljubljen, priden in zvesti mož; vsi, ki so ga poznali, žalujejo za njim, posebno pa žena in pet nedolžnih in nedoraslih otročičev ter sosedi. Rajni je bil star 38 let. Služil je pri domačem domobranskem pešpolku. Bojeval se je od 24. majnika do smrti proti polentariju. Poslovil se je od svojih ljubih domačih, od ljube žene in malih otročičev dne 15. februarja 1915. Želel nam je vsem veselo svidenje, če ne tukaj na zemlji, pa nad zvezdami. Dne 26. novembra je še sam pisal svoji ženi in otročičem, da je še zdrav. In še tisti dan ga je sovražna krogla zadela in 4 dni pozneje je izdihnil svojo blago dušo. Naj mu bo lahka tuja zemlja! Sveti naj mu večna luč!

— Franc Mastnak. Od Sv. Stefana pri S. marju se nam piše: Zvedeli smo dne 20. pros. žalostno poročilo, da je Franc Mastnak med tistimi, ki že spijo v daljni, tuji zemlji, odkoder se ne povrnejo več. Storil je smrt za cesarja in domovino, ko še ni niti dopolnil 20. leto. V cvetu svoje mladosti je zatisnil svoje oči za večno dne 5. nov. 1915 v bolnišnici na Primorskem. Zadet je bil od laške krogle v vrat. Bila je pač božja volja, tako, kakor se pravi: „Kar Bog stori, vse prav stori, čeravno se nam prav ne zdi!“ Upamo, da si se preselil, naš dragi brat in sin, na boljši kraj. Na svidenje nad zvezdami!

— Ivan Medved. Iz Pokleka pri Rajhenburgu se nam piše: Dne 12. sept. minolega leta je došla prežalostna novica v hišo Antona in Jožeta Medved, posestnika v Pokleku, da je nemila smrt pobrala v cvetu nežne mladosti mladeniča Ivana Medved. Služil je pri domačem pešpolku. Poslovil se je dne 26. oktobra 1914 od doma, od svojega očeta, od drage mamice, šesterih sestric in dveh bratov, od svojega starejšega brata Antona Medved, ki je kaplan v Majšpergu pri Ptujju. Poslovil se je še zadnjokrat od svojega dragega očeta na obisku na prvo adventno nedeljo 1914 v Celju, z besedami: „Z Bogom, ljubi ate, do srečnega svidenja, če ne tukaj na tem svetu, pa gori nad zvezdami!“ Zadnjokrat se je še poslovil od svoje sestre Francke na obisku na dan sv. Stefana, z besedami: „Z Bogom, ljuba sestra, le bodi pridna, kakor si bila dozdaj, upanje imam, da se vidiva, če ne tukaj, pa nad zvezdami, kjer ne bo več ločitve in ne več žalovanja!“ Na dan novega leta 1915 je šel s svojo armado z znanci v Galicijo, v Karpate in je bil dne 17. febr. smrtno zadet od sovražne krogle v svoja mlada prsa. Dne 14. febr. je še pisal svojim domačim z željo, da bi se rad enkrat videl svoj dom. Pa žalibog, nemila usoda je zahtevala drugače. Dne 17. febr. ga je večni Bog poklical k sebi in rešil zemeljskih muk. Bil je star 20 let, ko je daroval svoje mlado življenje za presvitlega cesarja in domovino. Naj mu bo lahka tuja zemlja, ki je posrkala do zadnje kaplje njegovo kri in nazadnje še sročela v svoje naročje njegovo telo. Blagi Ivan! Trajen bo na Te spomin! Sveti naj Ti večna luč!

— **Frane Novak.** Od Sv. Marjete pri Moškancih se nam piše: Na južnozahodnem bojišču je za domovino in cesarja padel dne 28. nov. 1915 enoletni prostovoljec desetnik Frane Novak. Dopržil je mariborsko učiteljske ter stal tako na pragu življenja, katero mu je pretrgal kot junaku sovražna krogla. Obitelji, ki s tem izgubi že drugega sina in brata v tej vojni, naše sožalje!

— **Alojzij Popošek.** Iz Ptuja se nam poroča: Alojzij Popošek, edini sin Popošekove družine iz Podvinc je v najlepši dobi svojega cvetočega življenja — v 23. letu — zapustil solzno dolino in se preselil v boljšo domovino. Služil je pri slovenskoštajerskem domobranskem pešpolku. Ranjen je bil dvakrat v Galiciji, kjer je v bolnišnicah prestal strašne bolečine. In tretjič je šel na italijansko bojišče; tam se je boril 3 tedne na Doberdobski planoti s sovražnikom. Njegovi znanci nam poročajo, da ga je dne 15. decembra 1. 1915 raztrgala laška granata. Strašna usoda za stariše in sestre! Bil je miroljubnega srca. Njegovo največje veselje je bil domači pljug in vsa druga kmečka opravila. Naj mu bo tuja zemljica lahka! Ti pa mili Jezus nas enkrat združi tam, kjer ne bo žalosti in trpljenja in tudi vojske ne! Spavaj sladko v tuji zemlji, sinko dragi, nad zvezdami na nas ne pozabi!

— **Ivan Toplak.** Z italijanskega bojišča se nam piše: Nemila smrt nam je ugrabila mladeniča Ivana Toplak, doma iz Podvinc v pri Ptuju, v najlepši dobi, starega 24 let. Nahačal se je pet mesecev na južnem bojišču, kjer ga je dne 7. jan. zadela sovražna krogla in mu predrla njegova mlada prsa. Bil je priden, prijazen fant. Njegov tovariš Fr. Petek je naznanil žalostno novico njegovim domačim in pristavil: „Res, žalostno za vse, ki smo mu bili prijatelji!“ Naj bo mlademu slovenskemu junaku doberdobska zemljica lahka! Mirno počivaj, ljubi Ivan! Na veselo svidenje nad zvezdami! — Alojzij Štrakl, doma iz Radomersčaka pri Ljutomeru; poddesetnik F. Petek od Sv. Tomaža pri Ormožu; Ivan Munda in Ivan Čeb iz Spuhlje.

† Župnik Fr. Muršič.

Cela framska župnija je glasno zaplakala, ko se je dne 28. jan. izvedelo, da je umrl župnik č. g. Frančišek Muršič. „Ah, da so nam umrli dobri kateheti“, je zdihovala šolska mladina in se ni dala utolažiti. „Ah, da smo izgubili blagega gospoda“, so govorili udani mu framski župljani ter niso mogli prav verjeti, da bi mogla smrt tako hitro in nepričakovano opraviti svoje neusmiljeno delo. Vnetje pljuč in možganske mrene, katero je dobil na poti v planiško šolo, je strlo njegovo v zadnjem času vsled preganjanj oslabiljeno telo in mu uničilo življenje. Bil je komaj 49 let star.

Po njegovega življenja je bila pot večine slovenskega razumnštva. Šele po hudem boju s pomankanjem in z vsemi mogočimi ovirami je prišel do kruha. Ko je menil, da so težavnejša leta njegovega življenja za njim, ga je prišla smrt s svojo koščeno roko in ga odvedla s tega sveta. Rodil se je dne 8. oktobra 1867 v vinorodnem Zavrču. Svoje gimnazijske študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovške v Mariboru. Dne 25. julija 1895 je bil posvečen v mašnika in še isto leto poslan med ljudstvo.

Mlad duhovnik je bil poln vzorov, poln načrtov in poln veselja za delo. Razpel je jadra in se podal s temi bogatimi zakladi na široko morje življenja. Iz ljudstva je izšel, ljudstvu, dobremu in poštenemu svemu ljudstvu je hotel posvetiti vse svoje moči. Bil je skrajno vesten v šoli, neumoren v spovednični, nenavadno izboren v cerkvenem govorništvo in tudi izven cerkve skrben za pravice in dobrobit v oskrbo mu izročenega ljudstva. Kjerkoli je služboval, še sedaj ni pozabljeno njegovo vzorno delovanje. Kaplanoval je najprej v Brežicah od 17. oktobra 1895 do 4. avgusta 1896, potem v Koziem do 14. nov. 1898 in na to pri Sv. Benediktu v Slov. gor. do 25. julija 1903, ko je postal župnik v Framu.

V politični zgodovini štajerskih Slovencev ostane posebej zabeleženo njegovo delovanje v Koziem. Njegova ljubezen do ljudstva je našla odmev v širih krogih in kadar so nastopili odločilni časi, slo je ljudstvo za njim. In tako se je zgodilo, da so Slovenci dobili tržko zastopstvo v roke, katero so prej imeli ljudje približno iste politične barve, kakor so zdaj štajerski. Kozje je od istega časa naprej ostalo slovensko.

Kakor se je povsod, kamor je prišel Muršič, poznalo njegovo katehetsko, cerkvenogovorniško in spovedniško delovanje, tako je tudi povsod vzevelo globoko katoliško-narodno javno življenje. Muršič pač ni bil mož, ki bi šel mimo kakor senca, ampak mož, ki je krepko prijel za pljug ter rezal globoke brazde v zemljo. Da taki možje najdemo tudi nasprotstvo, čeprav sami nikogar ne sovražijo, kateri razumen človek bi se temu čudil? Tako je bilo in tako bo ostalo vedno! Samo puhle repe se nihče ne dotakne. Toda tudi veliko ljubezen in razumevanje najdemo možje

načrtov in dela pri svojem ljudstvu. To se je videlo tudi v Framu ob smrti Muršičevi. Žalost za njim je bila nedopovedljiva. Pokazala se je posebno v nedeljo ob pogrebu. Ko je dr. Medved govoril pokojniku zadnje besede in slovo, je glasno jokanje in ihtenje nadvladalo njegov krepek glas. Muršič ni delal samo v šoli in cerkvi, ampak tudi v društvi in denarnih zavodih. Hvaležno ljudstvo bo mu to delo sedaj plačevalo z molitvijo in trajnim spominom.

V širih krogih spodnještajerskih Slovencev je bil pokojni Muršič znan kot pridigar ob romanjih v Marijino Celje, v Brezje in na Trsat. Njegov krepek glas, njegova vznesena beseda, njegovo navdušenje za sveto stvar je vsakokrat globoko učinkovalo na pobožne romarje.

Pogreb je bil v nedeljo, dne 30. t. m. Velika množica je prišla skupaj, da je izkazala rajnemu zadnje ljubav. Navzoči so bili tudi državni in deželni poslanci dr. Korošec, Ozmeč, Pišek in dr. Verstovšek. Domača in planiška šola sta se udeležili pogreba polnoštevilno pod vodstvom vrlega učiteljstva.

Pogreb je vodil preč. g. hoški dekan A. Grusovnik v spremstvu 23 duhovnikov, sosedov in prijateljev pokojnika. V slovo je govoril rajnemu prof. dr. Anton Medved. Omenjal je njegovo goreče delovanje na leci, v spovednici in v šoli. Ljudstvo je jokalo na ves glas med pogrebom. Ob grobu mu je zapel domači pevski zbor nagrobno žalostinko v slovo. Staro in mlado je ljubilo svojega prijatelja in voditelja, za to jim je bilo slovo tako neizmerno težko. Pokoj njegovi duši! Na veselo vstajenje!

Razne novice.

* **Duhovniške vesti.** Č. g. Josip Ozmeč, župnik in deželni poslanec pri Sv. Lovrenu na Dravskem polju, bo dne 1. marca inštaliran za župnika na župnijo Ljutomer. — Č. g. Ivan Jelšnik je bil dne 2. febr. umeščen na župnijo Zibika. — Prestavljeni so sedeči č. g. kaplani: Ivan Bosina s Sladke gore k Sv. Martinu na Paki, Anton Zupanič iz Loke pri Zidanem Mostu na Sladko goro in Jurij Cvetko iz Koprivnice v Loko.

* **Odlikovanje.** Ponovno Najvišje pohvalno priznanje za junaštvo in požrtvovalnost pred sovražnikom je dobil fregatni zdravnik dr. Ivan Fras, štajerski rojak iz Dragotinca pri Sv. Juriju ob Sč.

* **Odlikovani junaki 87. pešpolka.** S srebrno hrabrostno kolajno 2. razreda je bil odklikovan računski podčastnik 1. razreda Jožef Gregorec. Z bronasto kolajno za hrabrost pa četovodja Anton Rozman, poddesetnik Franc Klobasa, pešca Janez Grobelnik in Jožef Hentak.

* **Odlikovani junaki 47. pešpolka.** S srebrno hrabrostno kolajno 2. razreda so bili odklikovani: Kadet Ivan Kajfaž, četovodja Franc Longini, desetnik Janez Rumpler, desetnik Ferdinand Trojan, poddesetnika Jožef Bok in Alojzij Scheucher ter pešca Avgust Volmajer in Franc Pregl. Z bronasto hrabrostno kolajno sledi: Pešci Karol Fridinger, Rudolf Hofstätter, Janez Zöhrer, Anton Kaučič, Janez Jamernik, Feliks Škrober, Anton Kitek, Rupert Žaberl in Janez Maček.

* **Junaki s „Zente“ v Pulju.** V ponedeljek 24. jan. so dospeli v Pulj junaki s „Zente“. Občinstvo jih je navdušeno pozdravljalo. Sedaj, ko je Črna gora poražena, so se vrnili v domovino še pred koncem svetovne vojne, kar razveseli gotovo vsakega, zlasti pa njihove svjce. Nasi junaki so bili v črnogorskem ujetništvu 18 mesecev.

* **Kapitaliziranje hrabrostnih svetinj.** „Az Est“ javlja, da pretresajo merodajni ogrski krogi misel kapitalizirati mesečne prejemke imeteljev hrabrostnih svetinj, če imajo dotični samostojno obrt ali hočejo kupiti zemljišče. V tem slučaju bi se izplačalo imeteljem zlate hrabrostne svetinje 4000 K, imeteljem vel. srebrne svetinje 2000 kron, imeteljem male srebrne svetinje pa 1300 kron. Tudi prejemki invalidov in sirot bi se kapitalizirali.

* **„Slovenski Gospodar“** zvest tovariš slovenskih domobrancev. Nasi domobranci nam pišejo: Ko sem bil doma sem se vsikdar veselil dneva, ko je pismonoša prinesel „Slov. Gosp.“ da sem posnel in njega razne novice, ki jih je imel v obilni meri na razpolago. Pa ko nas je cesar poklical v obrambo domovine proti veroomnetarju polentanju, nas tudi sedaj pride „Slov. Gospodar“ obiskat na topli jug. Ne morete si doma predtavljati, kako veselje za vlada v naši sredini, ko ga zagledamo. Tedaj gre

iz rok v roke in vsak hoče biti prvi, da ga čita, kako na vseh bojiščih naši slovenski fantje in možje bijejo sovražnika. In v kratkem času bomo tudi mi slovenski domobranci od pešpolka pokazali nezvestemu polentanju, kar znamo. Sedaj smo se namreč za rezervo in komaj čakamo, da brž pokazemo, čemu imamo puške in tedaj: „Hura polentaru!“ Vse za vero, dom cesarja! Iskrene pozdrave pošiljamo vsem čitateljem „Slov. Gosp.“ sledeči slovenski domobranci: Josip Krajnc od Sv. Ruperta v Slov. gor.; Anton Weingerl od Sv. Jakoba v Slov. gor.; Lovrenc Ferlan od Sv. Trojice v Slov. gor.; Josip Meško iz Polensaka; Ludovik Skrbič iz Framu; Franc Arnejčič iz Haloz; Valentin Voga iz Trsta; Ivan Hriberšek iz Brezic; Ivan Šiserko iz Leitersberga in Anton Resnik iz Rajhenburga.

* **Slovenski junak odklikovan z zlato kolajno.** Iz Ljubnega v Savinjski dolini se nam poroča: Četovodja Franc Barbej, od slovenskoštajerskega pešpolka je bil dne 16. januarja odklikovan z zlato hrabrostno kolajno. Od visokih častnikov pa je za svojo izredno hrabrost in junaške čine dobil darilo 200 K, katere je takoj poslal svoji materi. Vzgleđen slovenski sin!

* **„Slovenski Gospodar“ med obmejnimi Slovenci.** Poroča se nam: Naš „Slovenski Gospodar“ si je med vojsko pridobil mnogo novih prijateljev. V župnijah Lučane, Kaplja in Arvež se je za Vaš list v zadnjem času oglasilo izredno mnogo novih naročnikov. Celotaki, ki so poprej zabavljali čez Vas, so si sedaj naročili „Gospodarja“. Mnogi, ki so večkrat naglašali, da ne razumejo čistega slovenskega jezika, so se ga sedaj naučili, ker vsebinska ki jo prinaša „Slov. Gospodar“, ima posebno privlačno moč za naše kmečko ljudstvo. — Tudi iz Spielfelda in Cmureka se nam poroča, da so se mnogi, ki so poprej čitali edino nemške liste, naročili na „Gospodarja“.

* **Slovenski sanitejci na italijanskem bojišču.** Piše se nam: Zima je tukaj na italijanskem bojišču precej ostra, čeravno ni mnogo snega. Zdravi se smo. Kužnih bolezni je le malo. Slovenski fantje smo kljub velikim težavam vedno veseli in židane volje. Iskrene pozdrave! Poddesetnik Jožef Vučina od Sv. Andraza v Slov. gor.; Anton Klemenčič iz Rožičkega vrha pri Sv. Juriju ob Ščavnici; Jožef Kröpl od Št. Janža na Dr. polju; Anton Laubič iz Dramelj pri Celju; Jakob Apat iz Škoflje vasi in Konrad Kolar iz Središča. Živijo Slovenci!

* **Za vojne begunce iz juga.** V Mariboru se je ustanovil okrajni pomožni odbor za vojne begunce iz juga. Pojasnila se dajejo v poslopju c. k. okrajnega glavarstva, II. nadstropje, vrata 14 ob ponepljkih, sredah in sobotah od 10—12 ure predp. in od 2—4 ure popoldne.

* **Gonja zoper župane.** Ker so tudi župani bili klicani k naboru, a se je reklo, da bodo nekateri oproščeni vojaške službe, so ponekod zavistni ljudje uprizorili celo gonjo zoper nje. Tako se nam poroča, da ponekod gotovi ljudje pobirajo podpise po občini in v posebnih vlogah zahtevajo od političnih oblasti, da se naj župane na vsak način vpokliče, ker je še v občini dovolj starejših mož, ki bi lahko vodili županske posle.

* **Rekviriranje žita.** Kmečki posestniki mariborskega okraja se pritožujejo, da so mnogi zopet dobili pozive, naj do 15., oziroma 21. febr. oddajo go-